

Tolkningsfrågor

- Ska artikel 27. 4 a i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen och bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd tolkas så, att det enligt förordningen inte är förbjudet att för de verksamheter som avses i bilaga IV, avsnitt A i förordningen ta ut en avgift av företag vilken motsvarar de minimiavgifter som fastställs i bilaga IV, avsnitt B också när de ansvariga behöriga myndigheternas kostnader i förhållande till de kriterier som fastställs i bilaga VI till förordningen underskrider dessa minimibelopp?
- Har en medlemsstat under de förutsättningar som anges i ovanstående fråga rätt att för de verksamheter som avses i bilaga IV, avsnitt A i förordningen fastställa avgifter som är lägre än de minimiavgifter som anges i bilaga IV, avsnitt B i förordningen, när de ansvariga behöriga myndigheternas kostnader i förhållande till de kriterier som fastställs i bilaga VI till förordningen underskrider dessa minimibelopp, utan att villkoren i artikel 27.6 i förordningen är uppfyllda?

Talan väckt den 17 december 2009 — Europeiska kommissionen mot Republiken Estland

(Mål C-527/09)

(2010/C 63/43)

Rättegångsspråk: estniska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: G. Braun och E. Randvere)

Svarande: Republiken Estland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Estland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG av den 17 maj 2006 om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning och om ändring av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG samt om upphävande av rådets direktiv 84/253/EEG (¹) genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte omedelbart underrätta kommissionen om sådana åtgärder, och
- förplikta Republiken Estland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktivet med nationell rätt löpte ut den 29 juni 2008.

(¹) EUT L 157, s. 87

Talan väckt den 17 december 2009 — Europeiska kommissionen mot Republiken Estland

(Mål C-528/09)

(2010/C 63/44)

Rättegångsspråk: estniska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: advokaterna A. Marghelis och K. Saaremäel-Stoilov)

Svarande: Republiken Estland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Estland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG (¹) av den 27 januari 2003 om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, genom att inte på ett korrekt sätt ha införlivat artikel 3 i iii, artikel 8.2 tredje stycket och artikel 8.3 andra stycket med nationell rätt.
- förplikta Republiken Estland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG av den 27 januari 2003 regleras hanteringen av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter. Efter en undersökning av det sätt på vilket direktivet har införlivats med estnisk rätt gör kommissionen gällande att Republiken Estland inte på ett korrekt sätt har införlivat artikel 3 i iii, artikel 8.2 tredje stycket och artikel 8.3 andra stycket.

I direktivets artikel 3 i iii definieras tillverkare av elektriska eller elektroniska produkter. De estniska bestämmelserna om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, innehåller två olika definitioner av begreppet tillverkare, vilket försvårar förståelsen och tillämpningen av bestämmelserna om avfall.

Enligt artikel 8.2 tredje stycket ska kostnaderna för insamling, behandling och miljövänligt bortskaffande inte visas separat för köparna vid tidpunkten för försäljning av nya produkter. Detta har inte införlivats med estnisk rätt.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 8.3 andra stycket i direktivet säkerställa att tillverkarna under en övergångsperiod på åtta år efter direktivets ikraftträdande har möjlighet att, vid tidpunkten för försäljning av nya produkter, informera konsumenterna om kostnaderna för insamling, behandling och miljövänligt bortskaffande, utan att dessa kostnader får överstiga de faktiska kostnaderna. Estland har inte införlivat denna bestämmelse med nationell rätt.

Republiken Estland har medgett att artikel 3 i iii, artikel 8.2 tredje stycket och artikel 8.3 andra stycket inte har införlivats med nationell rätt enligt vad som har angetts ovan. I sitt svar till kommissionen har Republiken Estland anfört att dessa bestämmelser ska införlivas genom en lag om ändring i statens avfallsagstiftning. Eftersom Republiken Estland enligt kommissionens uppgifter ännu inte har antagit den utlovade lagstiftningen om ändring i sin avfallsagstiftning, eller i vart fall inte har underrettat kommissionen om denna ändring, har Republiken Estland hittills inte på ett korrekt sätt införlivat artikel 3 i iii, artikel 8.2 tredje stycket och artikel 8.3 andra stycket med sin nationella lagstiftning och har därmed inte uppfyllt sina skyldigheter enligt direktivet.

(¹) EUT L 37, 2003, s. 24

Begäran om förhandsavgörande framställd av Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (Polen) den 18 december 2009 — INTER-MARK GROUP Sp. z. o. o. Sp. Komandytowa mot Minister Finansów

(Mål C-530/09)

(2010/C 63/45)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: INTER-MARK GROUP Sp. z. o. o. Sp. komandytowa

Motpart: Minister Finansów

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 52 a i rådets direktiv 2006/112/EG (¹) av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt tolkas på så sätt att tillhandahållande av tjänster i form av tillfälliga upplåtelser av utställnings- och mässmontrar till kunder som marknadsför sig på mässor och utställningar ska omfattas av de tjänster som anges i denna artikel och som har samband med verksamheten som består i att arrangera mässor och utställningar, det vill säga tjänster som liknar kulturella, konstnärliga, idrottsliga, vetenskapliga, pedagogiska, underhållningsmässiga verksamheter, och som ska beskattas på den plats där tjänsten faktiskt utförs,
  2. eller ska man utgå från att det är fråga om reklamtjänster som enligt artikel 56.1 b i direktiv 2006/112 ska beskattas på den plats där köparen har etablerat sätet för sin ekonomiska verksamhet eller har ett fast etableringsställe för vilket tillhandahållandet av tjänster görs eller, i avsaknad av ett sådant säte eller fast etableringsställe, den plats där han är bosatt eller stadigvarande vistas,
- när dessa tillhandahållanden av tjänster, som avser tillfälliga upplåtelser av montrar till kunder som marknadsför sig på mässor och utställningar, normalt sett föregås av ett utarbetande av ett förslag till och en visualisering av montrarna, och i förekommande fall transport av monterdelarna och montering av dessa på den plats där mässan eller utställningen hålls, och tjänsteleverantörens kunder, som ställer ut sina varor eller tjänster, betalar evenemangets arrangör en särskild ersättning för möjligheten att delta i mässan eller utställningen, som bland annat inbegriper kostnaderna för försörjningstjänster, mässans infrastruktur, medietjänster etcetera?

Varje utställare ansvarar själv för att utrusta och montera den egna montern och i detta avseende utnyttjar de ifrågakvarande tjänsterna som behöver tolkas.

Arrangörerna av mässorna eller utställningarna tar av besökarna ut en särskild inträdesavgift som tillfaller arrangören och inte tjänsteleverantören.

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1).